

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A.J.**, narozený dne X,
státní příslušník X,
bytem P. 12, N.,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-33/ZA-ZA11-D02-2020 ze dne 19. 5. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný naříkaným rozhodnutím rozhodl tak, že Litevská republika je státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Své rozhodnutí odůvodnil především tím, že Litva vydala žalobci vízum. Žalovaný neshledal překážky přemístění do Litvy, neboť ta nevykazuje systémové nedostatky při vyřizování azylových žádostí a žalobci tam nehrozí nelidské nebo ponižující zacházení.
2. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, v níž namítl, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nebral v potaz tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

žalobce, a jeho závěr o podmínkách v Litvě nemá oporu ve spisu. Podmínky žalovaný zjišťoval zcela nedostatečně, neověřil, jak jsou právní závazky Litvy plněny ve skutečnosti. Žalovaný také uvedl, že vycházel „zejména“ z informace Odboru azylové a migrační politiky, aniž by přesněji uvedl, z čeho vycházel nad rámec toho. Pokud jde o konkrétní problémy, situace v Litvě není tak pozitivní, že by byla uspokojivá, jak se obecně zdá. Žalovaný měl také ověřit, zda trvá souhlas s převzetím žalobce z důvodu pandemie nemoci COVID-19. Faktickým přemístěním by mohlo dojít k ohrožení zdraví žalobce. Žalovaný také pochybil, když nezhodnotil převzetí příslušnosti podle čl. 17 nařízení č. 604/2013. Pro to byly důvody nejen v pandemickém stavu, ale i přímo na straně žalobce, který trpí problémy se srdcem.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že postupoval v souladu se zákonem. K faktickému předání žalobce dojde po dohodě s litevskými orgány a podle zdravotnických požadavků obou zúčastněných států. Předání je tedy reálné. V Litvě přitom žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení.
4. Žaloba není důvodná.
5. Podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS). Postačí tak uvést, že žalobce nepochybně správnost závěru o prvotní příslušnosti Litvy podle čl. 12 nařízení č. 604/2013. Systémové nedostatky litevského azylového řízení nebo nevhodné podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu konkrétně netvrdil ani v řízení před žalovaným ani v žalobě. Popsal jediný problém: dva X mu řekli, že se s nimi musí vrátit do X. Jinak uvedl, že litevským orgánům nevěří (pohovor z 15. 1. 2020 na č. l. 14–15 správního spisu). Nic z toho ovšem nevypovídá o nedostacích azylového řízení nebo nevhodných podmínkách pro žadatele o mezinárodní ochranu, takže žalovaný neměl důvod tato tvrzení zohlednit.
6. Situaci v Litvě žalovaný ověřil z Informace Odboru azylové a migrační politiky z 18. 2. 2020 (č. l. 30–33), která o systémových nedostacích také nevypovídá. Materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu tato informace popisuje převážně v právní rovině, žalobce ovšem fakticitu jejich plnění nijak nepochybně (s podklady žalobce seznámen byl, srov. č. l. 39 správního spisu). S ohledem na okolnosti případu tak žalovaný neměl důvod vyhledávat další informace, protože o uspokojivých podmínkách v Litvě nepanovala v řízení pochybnost.
7. Z protokolu na č. l. 39 správního spisu pak také jasně plyne, z jakých podkladů pro rozhodnutí (srov. § 50 odst. 1 správního řádu) žalovaný vycházel. Protože s nimi byl žalobce seznámen, nemůže mít rozumnou pochybnost o tom, co žalovaný míní tím, že vycházel „zejména“ z informace Odboru azylové a migrační politiky. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu také jasné – žalovaný vycházel zejména z konkrétní informace o příznivém stavu azylového řízení a podmínek žadatelů v Litvě, ale vycházel též i z absence jiných, autoritativních informací o nepříznivém stavu téhož.
8. Řádný žalobní bod pak nepředstavuje tvrzení žalobce, podle něhož „na první pohled se může zdát, že azylová situace v Litevské republice je uspokojivá. ... Při podrobnějším zkoumání však lze dojít k závěru, že situace tak pozitivní rozhodně není.“ Jakkoliv je možné, že je vše jinak, pravda je někde tam venku (*The X-Files*. USA, FOX, 1993–2002) a sovy nejsou tím, čím se zdají být (*Twin Peaks*. USA, ABC, 1990–1991), nemění to nic na povinnosti žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

uvést, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů se tak domnívá a čím to míní prokázat [§ 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.]. Protože tak neučinil, nemohl závěry žalovaného účinně zpochybnit svou vlastní verzí reality.

9. Není pak pravda, že se žalovaný nezabýval uplatněním diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013: na str. 4 napadeného rozhodnutí jasně konstatoval, že důvody zvláštního zřetele neshledal. Rozsah odůvodnění odpovídá tomu, že žalobce před žalovaným žádné konkrétní důvody neuvedl. Zdravotní problémy se srdcem začal žalobce tvrdit až v řízení o žalobě a nijak je neprokázal, přestože se měl v mezidobí podrobit lékařskému vyšetření (srov. odst. 7–9 usnesení č. j. 60 Az 25/2020-22; čl. 32 nařízení č. 604/2013).
10. Žalovaný také neměl důvod ověřovat, zda Litva nezměnila své rozhodnutí o žádosti o převzetí žalobce, protože žádný právní předpis takovou povinnost nestanoví. Případný budoucí zánik příslušnosti Litvy pro nemožnost faktického předání žalobce nijak nevypovídá o nezákonnosti nyní napadeného rozhodnutí (srov. § 29 nařízení č. 604/2013, § 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. srpna 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce